

LUBICA ŠTEFANIKOVÁ

RUŽA ZO ZÁLIVU

VYDALO MEA2000 s. r. o.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0208-7

L'ubica Štefaniková

RUŽA ZO ZÁLIVU

Grafická a technická spolupráca: Fugas Štefan, Szekeres František
Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0208-7

VENOVANIE

Známym, aj neznámym čitateľom, bez ktorých by príbeh nevznikol.

(autorka)

I keď niektoré postavy v danom období žili, príbeh je vymyslený. Akákoľvek podobnosť s historickou skutočnosťou je náhoda.

OBSAH

I.Diel

Kapitola I.....	5
Kapitola II.....	25
Kapitola III.....	38
Kapitola IV.....	50
Kapitola V.....	66
Kapitola VI.....	78
Kapitola VII.....	89
Kapitola VIII.....	101
Kapitola IX.....	111
Kapitola X.....	121
Kapitola XI.....	133
Kapitola XII.....	143
Kapitola XIII.....	150
Kapitola XIV.....	159
Kapitola XV.....	172
Kapitola XVI.....	184
Kapitola XVII.....	192
Kapitola XVIII.....	199
Kapitola XIX.....	206
Kapitola XX.....	218
Kapitola XXI.....	229
Kapitola XXII.....	235
Kapitola XXIII.....	245
Kapitola XXIV.....	255
Kapitola XXV.....	269
Kapitola XXVI.....	279
Kapitola XXVII.....	292
Kapitola XXVIII.....	304
Kapitola XXIX.....	313
Kapitola XXX.....	326
Kapitola XXXI.....	338
Kapitola XXXII.....	356
Kapitola XXXIII.....	371
Kapitola XXXIV.....	388
Kapitola XXXV.....	400
Kapitola XXXVI.....	410
Kapitola XXXVII.....	420
Kapitola XXXVIII.....	433
Kapitola XXXIX.....	441
Kapitola XL.....	452
Kapitola XLI.....	467

II. Diel

Kapitola I.....	484
Kapitola II.	495
Kapitola III.	503
Kapitola IV.....	511
Kapitola V.	523
Kapitola VI.....	542
Kapitola VII.	553
Kapitola VIII.	562
Kapitola IX.....	571
Kapitola X.	587
Kapitola XI.....	597
Kapitola XII.	609
Kapitola XIII.	619
Kapitola XIV.....	635
Kapitola XV.	647
Kapitola XVI.....	662
Kapitola XVII.....	672
Kapitola XVIII.	689
Kapitola XIX.....	699
Kapitola XX.	712
Kapitola XXI.....	727
Kapitola XXII.....	737
Kapitola XXIII.....	750
Kapitola XXIV.....	757
EPILÓG.....	777

Prvý diel

Kapitola I.

„Nikolaj! Musím ísť na statok, postaraj sa o Annu. Prosím.“

„Otec, dom je plný sluhov, nech sa o ňu postarajú oni.

A o služobníctvo, ku ktorému patrí, sa nestarám.“

„Nehovor tak, Anna nie je nijaká slúžka a zvlášť v tomto dome nie!“

„Otec, obaja vieme, že je neurodzená a najdúch!“

„Áno, je, ale dohoda ktorú máme stále platí, pre všetkých je mojou chovanicou a tvojou nevlastnou sestrou.“

Slová, ktoré vyriekol knieža Orlov, mali na mladšieho veľký účinok.

Vyvolali v ňom hnev a podráždenie, ktoré nedokázal ani skryť, ani ovládnuť. Jeho reakcia bola neprimeraná.

Vybuchol ako sopka.

„Anna, stále len Anna!!! A ja nie som váš syn?!“

„Koľka! Si predsa môj jediný syn, dedič veľkého majetku. Moja pýcha, len ty to nechceš vidieť.“

„Nedávali ste a nedávate mi to najavo! Niekedy mám pocit, že ani nie ste môj otec!“

„Čo to hovoríš?!“

Alexej Fjodorovič Orlov si ťažko vzdychol a chcel pohladit' syna. Ten sa uhol.

„Ako myslíš, ale aj tak sa o ňu postaraj. Á, skoro by som bol zabudol. Dnes bude vystupovať pred grófom Vorotynským a jeho rodinou. Len malé súkromné predstavenie. Budeme mať hostí, postaraj sa o nich. Príde aj najstaršia grófka, Katarína Vorotynská. Nezapudni, je to staršia dáma, má svoje vrtochy.“

„Nemusíš mať obavy otec, o všetko sa postarám.“

„Spolieham sa na teba. Na dnešné predstavenie som sa veľmi tešil. Na statku sú problémy, ktoré majú prednosť, preto musím odísť.“

„Otec, môžeme sa predsa vymeniť, pôjdem na statok, všetko vyriešim, ty ostaneš tu a uvidíš svoju Annu na scéne. Viem, že veľmi chceš.“

Slovo Anna vyslovil trochu ťahavo. Zdalo by sa, že trocha s odporom, ale nebolo to tak. Keď o nej hovoril, mal ju stále pred očami. Nežná, tichá a skromná krásavica, ktorá mu už dávno ukradla srdce. Nikto to nevedel, nemal dôvod niekomu o tom hovoriť. Každý ho považoval za muža, ktorý zlomil mnohé dievčenské a ženské srdcia. Opačné pohlavie bolo pre neho len chvíľkovým rozptýlením. Okrem jednej. Ale ani jeho otec netušil, čo sa odohráva v synovom vnútri. Že jeho Anna ukradla synovo srdce, to by mu ani vo sne nenapadlo. Anna a Nikolaj. Jeho deti, jeho pýcha. Keď o nich hovoril s niekým iným, až trocha po vyrástol od radosti. Krásna dcéra, hoci nevlastná, skvelý syn.

Považoval Nikolaja za výborného dôstojníka, veď sa vrátil živý a zdravý z bojov na Kaukaze. Vojna s Čečencami bola zdĺhavá a krvavá. Bol preto naňho patrične hrdý. Mal byť prečo. Nikolaj bol krásny muž. Vysoký, štíhly brunet s modrými očami po matke. Fyzicky sa podobal na starého otca Orlova. Ženy za ním šaleli, v Petrohrade bolo živo, keď bol Nikolaj tam. Nepriznal by to za nič na svete. Skrývanie vlastných pocitov. Túto črtu mali obaja, otec aj syn, rovnakú. Hoci si to neuvedomovali, alebo nechceli priznať.

„Je to dobrý nápad, ďakujem, ale musím záležitosť vybaviť osobne. Ešte raz ťa prosím, postaraj sa o Annu.“

„Dobre otec, bude ako chceš. Postarám sa o tú tvoju Annu.“

Otec a syn si podali ruky a rozišli sa. Orlov starší nastúpil do koča a odišiel na usadlosť neďaleko Petrohradu. Susedia na vedľajšom statku mu robili starosti. Ešte prednedávnom boli ako rodina, starí dobrí priatelia, no po tom, čo Alexej Fjodorovič požičal peniaze susedovi Brylinovi a jeho manželke, začali sa nečakané problémy.

Dlh nie a nie dostať späť. Netušil, čo chystá grófka Mária Alexejevna Brylinová. Bol hrdý muž, bojoval vo vojne s Napoleonom a len tak ho niečo nevyviedlo z rovnováhy. Okrem vlastného syna. No to si nechcel priznať ani pred sebou, nie to pred druhými. Nemal rád nevyriešené problémy, keď sa do niečoho pustil, väčšinou to dotiahol do konca. Až na vlastného syna...

„Och Koľa, Koľa. Teba skrotí až tvoja žena.“

Aj on bol kedysi taký búrlivák, ale zmenil sa, keď stretol Nikolajovu matku. Potom ho už iné ženy nezaujímali. Po jej smrti sa cítil osamelý a nekonečne smutný, navyše s malým synom, ktorý sa nevedel zmieriť s tým, že jeho mamy už niet. Vtedy prežíval veľmi ťažké obdobie. Lenže bola tu aj Anna. Jej skutočný príbeh poznal iba on a rozhodol sa, že si ho vezme do hrobu. Jediný svedok bol preč, odišiel do cudziny, a preto ho to zatiaľ netrápilo. Dlh po ňom pátral aj za hranicami Ruska, no bolo to drahé a zdá sa aj zbytočné. Zľahla sa pod ním zem. Anna navždy zmenila ich jednotvárný život.

Doniesla do ich života život, ktorý zdá sa odišiel s prvou dámou Orlových.

„Nič sa nedá robiť.“ - povzdychol si Alexej Fjodorovič.

„Problémy sú na to, aby sa riešili.“

Pobúchal po stene koča.

„Rýchlejšie prosím vás, aby sme boli na statku ešte pred zotmením.“

Kone zrýchlili tempo a knieža Orlov zavrel oči. Kým prišli na statok, trochu si podriemal. Keď vystupoval z koča cítil, že spánok ho trochu osviežil. Ako vždy ho prišla privítať kuchárka Nataša. Oni ju nepovažovali len za kuchárku, bola členkou rodiny. Už dávno si získala ich srdce tak, ako aj Anna.

„Kam ste sa vybrali madmoiselle? A ešte takto vyparádená?“

Prekvapením vykrikla, z ruky jej vypadla kniha.

„Ale, ale, čo to tu máme?! Rómeo a Júlia. Hmh, zaujímavé, čím by ste chceli byť?“

Jeho slová boli posmešné a zasiahli Annu na citlivom mieste. Vedela, čo bude nasledovať. V poslednom čase do nej Nikolaj vrtal stále nepríjemnejšie. Vždy si našiel niečo, čo mu na nej prekážalo. Bola z toho nešťastná. Ešte ani Nataši sa s tým nepriznala. Považovala ju za svoju druhú matku. Na tú svoju si nepamätala. Zomrela, keď bola ešte veľmi malá a aj tie slabé spomienky sa začali postupne vytrácať a blednúť. Vytlačili ich nové, niekedy aj neznáme pocity. V uplynulých dňoch toho bolo na Annu priveľa. Skúšať scény na predstavenie Rómeo a Júlia, neustále návštevy s kniežaťom Alexejom Fjodorovičom v bohatých petrohradských rodinách a škriepky s Nikolajom ju oberali o pokojnú myseľ. Najmä Nikolaj. V poslednom čase ju neustále prenasledoval, ba priam vyhľadával hádky a potýčky. A ona sa chcela sústrediť hlavne na to, aby sa jej herecké umenie zapáčilo pánovi Vorotynskému. Po predstavení, ak by sa vydarilo, mala ísť ešte na jedno preskúšanie rovno do divadla. Preto jej na tom malom súkromnom vystúpení tak záležalo.

Alexej Fjodorovič ju podporoval zo všetkých síl. Aj ona chcela byť herečkou. Bola by samostatná a sebestačná. Nepotrebovala by nikoho, kto by ju komandoval a opatroval ako bábiku. Veď je dospelá. Muži v jej blízkosti si nechceli uvedomiť pravdu. Anna už dávno nie je dieťa, ktoré potrebuje vodiť za ruku. Stále ju považovali za malú, sotva štvorročnú, ktorá pred rokmi prišla na statok Orlovových za veľmi záhadných okolností. Jednoducho jedného dňa prišla a bola tam. Alexej Fjodorovič zakázal všetkým pýtať sa a odpovedať na tému „Anna“. Aj vlastnému synovi. A to už niečo znamenalo. Preto všetci mlčali, hoci otázok bolo veľa. Prešlo pätnásť rokov a z Anny sa stala dospelá žena. Krásna žena, hoci ona si to až tak neuvedomovala. Mnohým mužom nedala spať jej krása a ženy v jej blízkosti boli v strehu. Mnohokrát bola obeťou klebiet a intríg. Alexej Fjodorovič všetko strážil a dával na pravú mieru. Takže si to často zasnená Anna ani nevšimla.

Niekedy aj Nikolaj svojím britkým jazykom urobil „poriadok“, ale to vedel len on a ten, kto spôsobil nepríjemnosti, Anna o tom nemala ani potuchy.

Strýčko. Keď si na neho spomenula, zvlhli jej oči. Čím by bola bez neho? Úbohousirotou, chudobným dievčaťom bez vena. Tak mala aspoň akú - takú nádej, že jej život nebude krutý, že nebude musieť prežiť život s mužom, ktorý si ju zoberie bez vena a urobí ju nešťastnou. Vo svojom okolí videla veľa žien, ktoré zakrývali svoj trpký život bez lásky. Taký by nechcela prežiť.

„Prečo vás to zaujíma? Chcete sa hádať ako vždy? Nájdite si inú zábavku a dajte mi pokoj.“

„To teda nie! Chystáte sa hrať divadlo? To vám nedovolím!“ - s hnevom vykrikol Nikolaj.

„Vy mi nemáte čo zakazovať! Váš otec mi to dovolil!“ - nedala sa Anna.

Prudko dýchala a očervenela od rozrušenia. Oči jej blľali od hnevu a potlačovanej zlosti.

Aká je krásna, keď sa zlostí.

„Tú maškarádu zoblečte, nepatrí sa, aby slečna z vyššej spoločnosti nosila také šaty.“

„Čo zase má!“ - v duchu zúrila.

Teraz mu preháňajú tieto šaty? Ved' je to len divadelný kostým, čo sa mu nepáči! Dobre vedela, že aj on má rád divadlo. Len to nechcel priznať. Prišla na to dávnejšie, ale nepovedala mu nič.

„Sú to šaty, ktoré budem mať na scéne. Nechajte ma skúšať, dnes sa potrebujem sústrediť. Nájdite si inú zábavku.“

Nikolaj sa tváril, že nepočuje. Chystal sa Annu len trocha potrápiť. Svoje slová nemyslel celkom vážne. Nakoniec, ved' ho otec upozornil na to, čo sa dnes večer chystá v ich petrohradskom dome.

„Ešte trošku ju potrápim a potom jej dám pokoj.“

„Vy ste mi asi nerozumeli. Choďte a zoblečte si tú maškarádu. Inak to budem musieť urobiť ja a to by som nech...“ - nestačil dopovedať, Anna vybehla z izby.

Len preč a preč od toho človeka! Nervy jej povolili a začala utekať, ani nevedela kam. Vybehla z domu a bežala preč.

„Nie, už ho nechcem vidieť! Ani počuť! Už to ponižovanie a posmech nevydržím. Odídem niekam ďaleko, kde to nebude také ako tu.“ - nerozmýšľala rozumne, city prevládli nad argumentmi.

Utekala, čo jej sily stačili. Slzy jej padali, nemohla prestať plakať. Čo som komu urobila? Hovorila si.

„To preto, že si sirota, nemá sa ťa kto zastat'. Keby moja mama žila, bolo by to celkom iné... Mamička moja, prečo si ma tu nechala!?“

Cítila, ako keby všetko nešťastie sveta padlo práve na ňu a práve teraz. Bežala, sama nevedela kam. Zastala, potrebovala nabrat' dych. Keď sa rozhliadla vôkol seba, uvidela divné tváre. Počas behu si nevšimla, že vošla do uličky, kde bývala bedač. Začali sa k nej približovať ľudia, ktorých sa bála. Špinaví, otrhaní a s posmešným výrazom na tvári. Začala ustupovať. Narazila na múr, nebolo cesty späť.

„Tak čo, slečinka? Zašpásujeme si?“

„Nedotýkajte sa ma!“

„Ale čo! Tak ona by nám chcela rozkazovať! Ušla od milenca a teraz robí drahoty!“

Vytreštila oči.

„Aký milenec?“

O chvíľu pochopila. Mala oblečený divadelný kostým.

Vyzerala v ňom síce nádherne, cez deň v meste však pôsobila neprirodzene. Špinavé ruky boli stále bližšie a bližšie. Zrazu ju schytili a začali ohmatávať.

„Čo to robíte, okamžite ma pustite, som...“

Špinavá ruka jej zapchala ústa. Anna skoro zamdlela z toho zápachu. Začala sa metať, no mužské objatie nepovolilo. Nat'ahovali sa, až divnému chlapovi zostalo v ruke „niečo“. To „niečo“ bol kus rukáva z Anniných šiat. Ostatní sa začali pochechtávať. Divadielko sa im zapáčilo. Tešili sa, čo bude nasledovať. Užijú si, aj zarobia. Slečinka bude mať nejaké grošíky. Budú peniažky, bude chlieb. Chlieb, ten už dávno nevideli.

„Okamžite ju pust', lebo t'a zastrelím ako prašivého psa!“

Všetky oči sa pozreli tým smerom, odkiaľ prišiel rozkaz. Slová boli vyslovené rozhnevaným mužským hlasom, ktorý bol zvyknutý dávať príkazy. Vypeštila oči. Nikolaj tu stál ako boh pomsty a hnevu. Na jednej strane sa na neho hnevala, no na druhej strane bola rada, že ju niekto, hoci aj Nikolaj zachráni.

„Povedal som pust' ju!“

Pred hlavnou pištoľou začali chlapi ustupovať.

„Postavte sa za mňa. Hneď!“

Bez slova poslúchla. Jednou rukou si držala roztrhané šaty a druhou sa kŕčovito držala Nikolaja. Uvedomila si vážnosť situácie. Ona drobná za chrbtom mocného a rozhnevaného muža. Nikolaj bol strašný, keď sa hneval. Na Kaukaze patrila medzi najlepších dôstojníkov, ale po niekoľkých rokoch odišiel z vojenskej služby. Mal pred sebou skvelú vojenskú kariéru. Odišiel na vlastnú žiadosť. Pravý dôvod vedel len on. Otec sa preto naňho dlho hneval.

Lenže bola tu Anna a pre ňu bol ochotný znášať hoci aj otcov hnev. Nebojácny a odvážny Nikolaj. Nepoznal strach, taký strach z boja a zo života, ale teraz ho mal. Veľký strach o milovanú ženu. Keď sa nepodarí zahnať tú zberbu, bude zle, naozaj zle. Odvážlivec si nedal povedať, taká príležitosť sa už možno nevyskytne.

Podišiel bližšie, ale Nikolaj čakal len na to a prudko ho kopol. Chlap spadol a začal nadávať. Anna sa neovládla a začala kričať o pomoc. Vtedy muži spanikárili, videli, že je šľachtic, keby mu ublížili, jeho pomsta by bola strašná. Sibír. To by bol dôsledok v tom lepšom prípade. Najprv pomaly a potom rýchlo, čo najrýchlejšie ako sa dalo opustili tmavú a špinavú uličku. Na Annin krik k nim podišiel vojak, ktorý išiel okolo.

„Potrebujete pomoc?“

„Chvalabohu už nie.“

Obidvaja, Anna aj Nikolaj si vydýchli.

„Aj tak vás odprevadím k vám domov.“

„Budeme vám vd'ační.“

Nikolaj pozrel na Annu. Bola bledá, špinavá, strapatá, mala roztrhané šaty. Aj tak bola krásna. Chytil ju za ruku.

„Pod', ideme domov!“

Neprotestovala. Vojak sa na nich mlčky pozeral.

„Je to moja sestra. Ušla z domu, kým som ju našiel stalo sa, že nás napadli títo muži. Chvalabohu nič sa nestalo, až na roztrhnuté šaty.“

Začervenala sa. Nikolaj ju držal za ruku a ona poslušne šla domov. Nohy jej začali vypovedávať službu. Prežitie napätie a stres minulých dní urobili svoje. Nestačila tempu obidvoch mužov a začala zaostávať.

„Pod', musíme byť čím skôr doma.“

„Nevládzem.“

„Nevymýšľaj a pod'!“

Skutočne nevládala. V poslednej chvíli ju zachytil. Bola by sa udrela, keby spadla.

„Ďakujem vám, ale vašu pomoc už nepotrebujem.

O chvíľu sme doma.“

Práve prichádzali pred sídlo Orlových.